

двѣ разни школи за българский языкъ. На отца Паисия подражаваха по-ученитѣ ужъ калугери-писатели, начитанитѣ на печатани черковни книги по руски изговоръ; а на дамаскинитѣ подражяваха бѣлото духовенство, занаятчинтѣ и търговцитѣ, които знаели да записватъ по български.

Още отъ самото начяло на сегашното столѣтие нахаж да се появяватъ вече и първитѣ печатни книги на новий българский языкъ. Послѣдователи на Паисиевата школа се показаха: епископъ Сефроний, К. Фотиновъ Х. Павловичъ и други. Послѣднитѣ двоица бѣха приели напълно руското правописание, исхвърлили бѣха членоветѣ и усвоили почти всичкитѣ руски граматически форми, като се домогваха до изравнение на българский языкъ съ руский или черковнославянскій. Послѣдователи на Дамаскинитѣ въ отношение на языка и на правописанието се явяватъ: Хаджи Иоакимъ, П. Беронъ, А. Стояновичъ П. Сапуновъ, учителъ Райно и други. По тѣзи два пактя слѣдуваха българскитѣ писатели до кждѣ половината на настоящето столѣтие. Исклучение отъ тѣхъ правяха тѣхнитѣ съвременници, В. Неновичъ, Н. Хилендарецъ Н. Рилецъ, които привнесоха пакъ въ българската азбука отдавна изоставената буква ж и то първий (1825), трѣба да го кажемъ въ честъ нему, съ едно по-обмислено и систематично употрѣбление по свойството на българский языкъ, а послѣдний не толкозь послѣдователно, а по нужда само, както самъ казва въ грамматиката си (1835), и то съ условие да се исхвърлятъ пакъ съ време и да се приеме руското произношение, като по-правилно славянско ужъ. — Писателитѣ отъ послѣдната категория, ако друго не направиха, признаха поне, като същественна и неотемлема чястъ на българский языкъ членътъ, употрѣбението на който и утвърдиха.

По-многого отъ тѣзи писатели сж били малко или много учени на Гръцки, по български, тѣ сж били самоуци.

Едни отъ тѣхъ били начитани на черковни книги по русско произношение, който языкъ тѣ погрѣшено считали